

ἄνθρωπος τῆς ἰδέας διασκέπτετο ἀναμένων τὴν στιγμήν τοῦ ὑπερπηδῆσαι τὸν Ρουβίκωνα. Διασκεπτόμενος ἐν τῷ βα-
θει ἐνδὸς μονήρους διαχωρίσματος καὶ βυθισμένος εἰς ἐ-
κείνο τὸ εἶδος τοῦ ἐν ἐγγρηγόρει οὐαίρου τοῦ παρκαγομένου
ἐκ μεγάλης τινὸς διεγέρσεως ἐνδὸς πυρετώδους πνεύμα-
τος, ἀνεμνήσθη τοῦ γέροντος τῆς ὁδοῦ τῆς Βρύσεως τοῦ
Ἑρχμίτου, νομίσας τῇ στιγμή ἐκείνῃ ὅτι ἡ προφητεία
τοῦ Καλλιόστρου ἔχει εἰς τὸ εὖς του ὡς ἔχεις κώδωνος
μεμικρυσμένου.

(Ἀπόσπ. ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῆς Μαγείας τοῦ ὑπερ-
φυσικοῦ κόσμου καὶ τῆς Εἰρακρμένης» τοῦ Christian.)

Μεταφρ. Θ. Δομίνου.

Ἐπεται τὸ τέλος

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρού.

(Συνέχεια.)

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ πιστεῦσω. — Πῶς νὰ
σοὶ περιγράψω τὴν χαρὰν ἣν πρὸ ἐλίγου προῦξέ-
νησα εἰς τὴν Μίρκαν· τῇ ἔδωκε τὴν νυμφικὴν τῆς
στολὴν καὶ τῇ ἔδοκίμασα τὸ στέμμα, ἡ δὲ καλὴ Μίρ-
κα διετέλει ἐν ἐνθουσιασμῷ! «Καὶ ὁ Βράγ, ἔλεγε,
τί θὰ εἴπη βλέπων με τόσον ὥραϊαν;»

— Τί θὰ εἴπη ὁ Βράγ; θὰ γελάσῃ ὁ ἀνόητος,
ὡς πάντοτε.

— Δὲν εἴσθε σήμερον ἐπιεικής. Καὶ ἐγὼ, Ἑρ-
ρίκος, θὰ ὑποστῶ κατὰ τὴν πρωτὰν ταύτην τὴν κα-
κεντρέχειάν σας;

— Δὲν ὑπάρχει ποσὺς κακεντρέχεια εἰς ὅλα
ταῦτα, προσέθηκε ζωηρῶς ὁ Ἑρρίκος· ἀλλ' ἀφοῦ ζη-
τεῖτε νὰ ἐκφράζωμαι πάντοτε ἐλευθέρως, θὰ σὰς
ὁμιλήσω περὶ τίνος πράγματος τὸ ὁποῖον καθόλου
δὲν μοὶ ἤρεσκεν.

— Ὅμιλεῖτε σοβαρῶς; ἀπήντησεν ἡ Λιέδα μετὰ
τινος ἀξιοπρεπείας, τί λοιπὸν δὲν σὰς ἤρεσκε;

— Ὅτι ἐδέχθης παρὰ τῆς Μίρκας τὴν μεγάλην
αὐτὴν ἐκ χειμωνάνθων ἀνθοδέσμην ἣν ὁ ξένος τῇ
προσέφερε, καὶ ὅτι τόσον ἐπιμελῶς τὴν ἐτήρησας
ὥστε κοσμεῖ ἀκόμη, πλήρης λαμπρότητος, τὸ πα-
ράθυρόν σου.

— Ἰδοὺ μία νόστιμος ἐπίπληξις· σοὶ ἀπαντῶ
ἀπλῶς, ἀγαπητέ μοι Ἑρρίκος, ὅτι ἀγαπῶ τοὺς χει-
μωνάνθους, ὅτι χάριν αὐτῶν ἐρριψοκινδύνευσα τὴν
ζωὴν μου, καὶ ὅτι μ' ἔθελξεν ἐκεῖνος ὃν καλὴ τύχη
μοὶ ἀπέστειλεν. Ἐν ᾧ ἐσκέπτεσσο τοῦτο, γνωρίζεις
τί ἐσκεπτόμην ἐγὼ, οὐαί, τοιοῦτον τὸ παρελθόν;

— Περὶ τοῦ μέλλοντος πρέπει νὰ ρεμβάζῃς,
Λιέδα.

— Τὸ ἐν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, ἀπήντησεν ἡ
νεῆνις· ἐσκεπτόμην τὴν νύκτα καθ' ἣν μὲ κίνδυ-
νον τῆς ζωῆς σου ἔσωσας τὸν νεαρόν ναύτην· ἐπα-
νέβλεπον ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ συμβάντος —

καὶ ἔπειτα λέγετε ὅτι δὲν εἴσθε καλός! — Δότε
μοι τὴν βραχιονά σας, προσέθηκε, καὶ ὑπάγωμεν
νὰ ζητήσωμεν τὸν πατέρα σας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.
Ἰδοὺ ὁ κώδων τοῦ προγεύματος.

VII

Τὴν ἐπαύριον, ὁμίχλη πυκνὴ ἐκάλυπτε ὅλον τὸν
τόπον. Ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις ἐν τῇ ὁδῷ· οὐ-
δεὶς ἐξῆλθε τῆς ἐπαύλεως κατὰ τὴν πρωτὰν.

Ὁ Ἑρρίκος ὡς πάντοτε, περιεμένοτο κατὰ τὴν
ἐνδεκάτην διὰ τὸ πρόγευμα. Ἐμελλε νὰ παραμένῃ
τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ ἐπαύλει μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν
γάμων του.

Ἡ Λιέδα εἰσῆλθεν ἑνωρὶς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἐνθα
εἰργάζετο ὁ πατήρ της:

— Καλημέρα, πάτερ μου.

— Καλημέρα, κόρη μου, ἐνηγκαλισθητὶ με· ποῦ
πηγαίνεις αὐτὴν τὴν πρωτὰν;

— Δὲν θὰ ἐξέλθω. Ἡ ὁμίχλη ἐκτείνεται παντα-
χόθεν· βλέπετε ὅτι εἶμαι προνοητικὴ. — Ἐργά-
ζεσθε ἀκαταπαύστως, φίλτατε πάτερ, καὶ ἀγνοεῖτε
πατε ὁ οὐρανός εἶνε συνεννόητος καὶ πότε καθαρός.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ παρατηρῶ τοῦτο, τέκνον
μου· εἶσαι πλησίον ἐμοῦ καὶ εὐτυχεῖς· γνωρίζω ὅτι
ὁ οὐρανός μου εἶνε αἶθριος. Αἱ ἔρριναί μου, βλέ-
πεις, παρουσιάζουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἀναριθμή-
τους δυσκολίας, καὶ ἡ σύνταξις τοῦ ἱστορικοῦ ἐνδὸς
οἴκου χρονολογουμένῃ ἀπὸ πέντε αἰώνων δὲν εἶνε
πράγμα μικρόν.

— Ἐρχόμην νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τοῦ νεαροῦ
μας· ἔδοιπόρου.

— Εἶνε καλλίτερα; Δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας πῶς
μία οἰκογένεια ἀφῆκε παιδίον τόσον ἀσθενὲς νὰ με-
ταβῇ περὶ ἀπὸ Χόφ εἰς Λαπωνίαν! Ἀπὸ Χόφ, νο-
μίζω, ἔχει ἀναχωρήσει.

— Ναί, πάτερ μου, ἀλλὰ πηγαινέι πρὸς εὐρε-
σιν τῶν συγγενῶν του, καὶ διὰ νὰ μεταβαίνει περὶ
τοῦτο εἶνε ἐνδειξίς ὅτι δὲν ἔχει χρήματα.

— Θέλεις δι' αὐτὸν χρήματα; Ὁ Ραδσάρ μοι
εἶπεν ὅτι τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον ἔχει ὄψιν ἐντί-
μου νέου· λαμβάνεις ἐκ τοῦ σύρτου μου ὅ,τι τῷ
ἀναγκαιοῖ, — εἰάν συνῆλθεν ἐκ τοῦ κόπου του, ἀνα-
χωρεῖ· ἄλλως, ἅς μείνῃ ἰκόνμη· κανόνισον αὐτὰ ὡς
κρίνεις καλόν.

— Δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ τῷ δώσω ἡ ἰδία
χρήματα· εὐχαριστῶ, πάτερ μου.

Καὶ ἡ Λιέδα ἐξῆλθε τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ Ἀξὲλ διήρχετο τὸν πρυδρομὸν καὶ ἦλθε πρὸς
αὐτήν.

— Δεσποινίς, ἐζήτουν τινὰ ὅστις νὰ μὲ ὠδήγει
εἰς .οὐκ. Δεστούρ, ἵνα τὸν χαιρετήσω καὶ τῷ ἐκ-
φράσω τὰς εὐχαριστίας μου.

— Νὰ φύγητε με τοιαύτην πυκνὴν ὁμίχλην, αὐτὸ
εἶνε ἀδύνατον.

— Κατὰ μικρὸν ἐξαφανίζεται αὕτη· μετὰ τινος
ὥρας αἱ ὁδοὶ θὰ ᾔναι ὁραταί.

— Λέγετε ὅτι εἴσθε καλλίτερα; καὶ ἐγὼ ἐξ ἐ-
ναντίας εὐρίσκω τὸ πρόσωπόν σας ἐπὶ μᾶλλον ἤλ-

λοιωμένον· εἰσέλθετε πρὸς στιγμήν. Δὲν γνωρίζετε ὅτι εἰσθε δέσμιός μας; Εἰσέλθετε νὰ συζητήσωμεν.

Ἡ Λιέδα ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης ἐνθα καὶ τὴν προτεραιάν εἶχε συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Ἀξέλ.

Ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ τῷ ὑπέδειξε τὴν αὐτὴν ἔδραν.

Ἐν τῇ ὑπερμεγέθει ἐστία ἔλαμπον κλάδοι ἐλάτου, ὧν ἡ λάμψις, ἐν τῇ ζοφερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ ἐφώτιζεν ὀλόκληρος τὴν αἰθουσαν.

— Ἐννοεῖτε ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσητε μὲ τοιοῦτον καιρόν. Ἄλλως τε, ὑποφέρετε καὶ τὸ ἀποσιωπᾶτε. Πόθεν προέρχεται τὸ κακὸν σὰς τοῦτο, αὕτη ἡ ἀτονία ἥτις ὅσημέραι φαίνεται διπλασιαζομένη; Σᾶς ἔχει τις λυπήσει ἐνταῦθα;

Ὁ Ἀξέλ οὐδὲν ἀπῆντα· ἐθεώρει τὴν φλόγα τῆς ἐστίας ἥτις ἀνυψοῦτο ἐρυθροκύανος· δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ, καὶ οἱ ρεμβασμοὶ τὸν παρέσυρον ἀκουσίως του.

— Γνωρίζω, ἐπανέλαβεν ἡ Λιέδα διὰ φωνῆς γλυκείας, γνωρίζω ὅτι ὁ μνηστήρ μου χθὲς σᾶς ὠμίλησε σκληρῶς ἀλλὰ...

Ὁ Ἀξέλ, ὑψώσας ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, ἠτένισε τὴν Λιέδαν διὰ βλέμματος παραδόξου, ἐν ᾧ αἱ παρειαίτου ἐγένοντο ταυτοχρόνως ὀλοπόρφυροι.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὡς καὶ κατὰ τὴν προτεραιάν, εἰσῆλθεν ὁ Ἑρρίκος· ὅπως καὶ κατὰ τὴν προτεραιάν, εἶδε τὸ ἐρύθημα τοῦ νέου, τῆς θέσιν του πλησίον τῆς Λιέδας καὶ τὴν συνδιάλεξιν τὴν διακοπείσαν ἐπὶ τῇ θέᾳ του.

Ὅργη ἀκατάσχετος συνέσπασε πρὸς στιγμήν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του· ἀλλὰ, συγκρατῶν αὐτὴν πρὸς τὸ παρόν, προσέβη γαλήνιος μέχρι τῆς Λιέδας.

— Ἦλθον πάρυτα, μεθ' ὅλην τὴν ὀμίλησιν δὲν μὲ βλέπετε εὐχαρίστως;

— Πάντοτε μετὰ πόθου σὲ περιμένομεν, Ἑρρίκε ἀπῆντησεν ἀπλῶς ἡ Λιέδα, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ Ἀξέλ, ὀρθίος, οὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ· συνεκρατεῖτο ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ἔδρας του, ἐν ᾧ μαρμαρίνη ὠχρότης εἶχε διαδεχθῇ τὸ πρότερον ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐρύθημα.

Ἐχαιρέτησεν ἐν τούτοις ὑποκλινόμενος, καὶ μετ' ἐπίμονον προσπάθειαν, προὔχωρησε μέχρι τῆς θύρας, ἣν ἠνέωξεν. Ἡ Λιέδα ἠγέρθη.

— Παρακαλῶ, τῷ εἶπε, νὰ μὴ φύγετε πρὶν ἢ σᾶς ὀμιλήσω. Θὰ σᾶς ἐπανιδῶ ἀπόψε.

Ὁ Ἀξέλ προσέκλινεν εἰς ἐνδειξιν ὑπακοῆς, καὶ ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη.

Ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὁ Ἑρρίκος ἐθεώρει δι' ὄρους ἀπειλητικῶν τὸν ἐξερχόμενον νεανίαν· ἀλλ' ὅτε ἡ Λιέδα ἐπανῆλθε παρ' αὐτῷ, τὰ χεῖλη του ἐμειδίων, καὶ ὠμίλησε περὶ μυρίων ἀντικειμένων.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀνέβησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην· ὁ κ. Δεστοῦρ εἶχε ζητήσει παρὰ τοῦ Ἑρρίκου περίληψιν τῶν τελευταίων του παρατηρήσεων ἐπὶ

τῶν κυράνσεων τοῦ φωτός, ἐνδιαφερόμενος πάντοτε περὶ τῶν τοιούτων ἐπιστημονικῶν ζητημάτων.

Ὁ Ἑρρίκος τῷ ἀπεκόμιζε τὴν ἐργασίαν του, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπόμνημα γλαφυρότατον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, γεγόμενον παρὰ τινος καθηγητοῦ τῶν Παρισίων, μεθ' οὗ εἶχον συσπουδάσει.

Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ ἡ φαῖα ὀμίλην ἐκτείνεται πανταχόθεν.

Ἡ πεδιάς καὶ τὸ δάσος μὴ ἦν ὑψαλός κρυπτομένη; οὐδὲν δύναται νὰ σᾶς ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ τὸ βαρὺ παραπέτασμα φαίνεται ὀφείλον νὰ μὲν βωβῶν. Ἄλλ' αἴφνης ἐρυθροῦν τι σημεῖον ἀναφαίνεται ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς δύσεως, καὶ περὶ αὐτὸ ἄρχεται συντάραξις συγκοινωνοῦσα βραδέως πρὸς τὴν ἀτελεύτητον φαῖαν ἐπιφάνειαν· τὸ παραπέτασμα ἀνακινεῖται, διαιρεῖται εἰς μυρίους ἐλαφροὺς πέπλους· ροδόχρους τις ταινία ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, λεπτὰ μαρμαρυγαὶ ἀναφαίνονται ἐνθεν κακεῖθεν· ἔλατοι ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, γηραιὰ τις ἐπαυλὶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου, τὰ πάντα φαίνονται ἀνηρτημένα εἰς τὸν ἄερα· εἶνε μαγεία ἢ πραγματικότης; καὶ πάλιν, οὐδεὶς τὸ γνωρίζει. Τὸ ἐρυθροῦν σημεῖον μεγεθύνεται, διαχέει ἐκ διαλειμμάτων δειλὰς ἀκτῖνας, καὶ ἰδοὺ εἰς στίλβων καταρράκτης, ὅστις μέχρι τοῦδε ἔμμενεν ἀπαράτητος· ἐλαφροὶ ἄτμοι ἀνυψοῦνται, συνωθοῦνται καὶ διαλύονται, φαίνονται φεύγοντες, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· αἱ ἀκτῖνες καθίστανται ζωρότεραι, τὸ πρᾶσινον τῶν ἐλάτων ἀναφαίνεται, ὁ βράχος διαγράφεται καθαρῶς, ἕκαστον ἀντικείμενον ἠνευρίσκει κατὰ μικρὸν τὴν χροιάν του· ὁ χεῖμαρρος ἀναφαίνεται παρὰ τοὺς πόδας τῆς γηραιᾶς ἐπαύλεως.

Εἶτα, τὸ ἄστρον ἀναλάμπει ἔτι μᾶλλον καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ διαχέεται ἡ λάμψις του ἐπὶ τῶν πρασίνων ἐλάτων, τῆς ἐπὶ τοῦ βράχου γηραιᾶς ἐπαύλεως, τοῦ χειμάρρου τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν ἐπιβάλλουσαν ὄψιν τοῦ Ταννφόρσεν, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ, πλησίον τούτων ὄλων, τὸν νεαρόν Ἀξέλ, βραδέως προχωροῦντα.

Ὁ Ἀξέλ σταματᾷ, θεωρῶν πάντα ταῦτα ἅτινα τὸ φῶς ἐκπανάφει εἰς τὴν ζωὴν, καὶ μειδίαμα θλιβερόν ἐπισκέπτεται πρὸς στιγμήν τὰ κατὰκοπα χαρακτηριστικὰ του· κἄθηται παρὰ τὸ κυλιόμενον ὕδωρ, ἐπὶ μεγάλῃς πέτρας κειμένης παρὰ τινὰ ὑπερμεγέθη βράχον. Μένει ἐπὶ πολὺ ἀτενὴς χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἀναλαβὼν τὸ νῆμα τῶν κυριευουσῶν αὐτὸν σκέψεων:

— Πῶς ἀγαπῶνται! ἐψιθύρισε· πῶς ἀγαπῶνται!

Καὶ ἔκρυψε τὴν μορφήν του μεταξὺ τῶν δύο του χειρῶν.

(ἀκολουθεῖ)